కవితా కౌముది

చిత్రాలు: రఘునాథ్ దెందుకూరి

నేను

పి.వాణి
హైదరాబాదు

చీకటిలో తారను నేను
వెలుగు పంచలేను,
వెలుతురులో నీడను నేను
ఎదుట పడలేను,
ఊపిరిలో సాగే గాలి అలను నేను
చేతికందలేను,
గుండె బరువు తీర్చే కన్నీటిని నేను
గుర్తుపట్టలేవు,
ఎదలయనే నేను వినిపించను
కనుపాపనే నేను కనిపించను
రేకులు వీడిన పుష్పాన్ని నేను
సొగసు పంచలేను,
మూగ బోయిన కోయిల నేను
మనసు తెలుపలేను,
మధురమైన స్వప్నాన్ని నేను
నిజం కాలేను,
వాస్తవంలో ఊహని నేను
అర్థం కాలేను,
వెన్నెలలోని చల్లదనాన్ని నేను తాకలేను
కరిగిపోయిన కాలాన్ని నేను తిరిగి రాలేను

రెండు చేతులు

- రామా చంద్రమౌళి

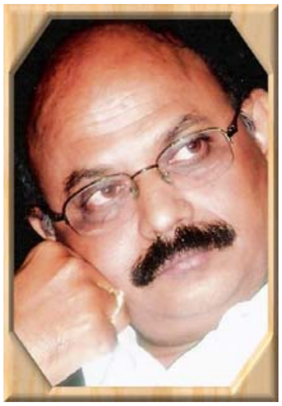

చేతులు ఎవరివైతేనేమి
అవి పనిచేయడానికే గదా అహర్నిశలూ తపించేది
చేతులు మట్టి పిసుకుతున్నాయా
ఆకుపచ్చ సిరాతో సంతకాలు చేస్తున్నాయా
సుద్దముక్కతో హృదయాలపై అక్షరాలను ప్రతిష్ఠిస్తున్నాయా
అన్నది కాదు మీమాంస
చేతులెవరివైనా, ఎప్పుడైనా దేన్నో ఒకదాన్ని సృష్టిస్తున్నాయిగదా
-
సముద్రం ఒక చేయైతే అలలు వేళ్ళు, ఆకాశం చేయైతే జ్వాలలు వేళ్ళు
కాళ్ళలోనుండి, కళ్ళలోనుండి, హృదయాన్ని తోడుకుని తోడుకుని
జలలు జలలుగా అందిస్తే గదా
చేతివేళ్ళు తమ కొసల్లో నుండి
ఒక నాగరికతను ఒక దేశాన్ని ఒక సమాజాన్ని ఆవిష్కరించింది

అతని చేతులు భూమిని తవ్వి పాదును తయారు చేస్తాయి
కళ్ళు
మొలకెత్తబోయే పచ్చని మొలకలకోసం ఎదురు చూస్తాయి
అవే కళ్ళు
రేపు విస్తరించి, వికసించి, విప్లవించే పంటలకోసం నిరీక్షిస్తాయి
అతని కళ్ళు చూపులతో
ఒక తరాన్ని పక్షుల గుంపులను పిలుస్తున్న ఆకాశంలా
చేతులు చాచి చాచి పిలిచి
అందరికీ అన్నం పెట్టాలని కలలుకంటాయి

ఆమె చేతులు నాటు వేస్తాయి
కలుపును ఏరుతాయి
మట్టినోటికి అమృత జలధారలనందిస్తాయి

పసిపిల్లలవలె మొక్కలను పొదవి పొదవి
తల్లి కోడి గుడ్లలో నుండి పిల్లలకు జన్మనిచ్చినట్టు
ఆమె
కోట్ల మంది కోసం కోటానుకోట్ల గింజలకు జన్మనిస్తుంది
ఆమె చేతుల స్పర్శతో
ఎందుకో
ఒట్టి బీళ్ళు పచ్చని హరిత ధాన్యసముద్రాలౌతాయి

అక్కడ... ఆ మట్టి ఒడ్డుపై ఆ ఇద్దరూ కూర్చున్నారు
అతడు...ఆమె...మట్టి మనుషులు
ఇద్దరి వెనుక ఏమీ లేదు
ముందూ ఏమీ లేదు, రెండు చేతులు తప్ప
రెండు అన్నం పెట్టే చేతులు
రెండు తలనిమిరే చేతులు !!

ఏమని నిర్వచించను - విజయ భాస్కర్

తిరిగి రాని గతాన్ని నేనయితే,
మరపు రాని జ్ఞాపకానివి నీవు,

భావ మెరుగని మాటను నేనయితే,
భాష కందని మౌనానివి నీవు,

నేత్రాలు నావే, - చూపు నీది,
హృదయం నాదే, స్పందన నీవు,

వత్తినై మండిపోతూ,

సంబరపడిపోతాను,
- ఆత్మ త్యాగమనీ,....
నన్ను నిల్పిన ఆ నూనెవు నీవు,
వెదజల్లుతున్న ఆ వెలుగువి నీవు,

జ్ఞానానికి బుజువులడుగుతాను, తెలీకే,...
కన్నీళ్ళ కావ్యాలు చదివించి,
కాస్తా నూరిపోస్తావు,
మళ్ళీ మరువకుండా,...

కొంచెం తెలిసి వస్తే చాలు,
"అదిగో నీవు ఇక్కడ...", అంటాను,...
నీటి చుక్క లో నింగిని వెతికినట్టు,....

నన్ను చిన్నబుచ్చక,
ఆ నింగినే నా కనురెప్పల మధ్య బంధిస్తావు,
విశ్వమంతా ఇమిడి ఉన్నా,
నా కాస్త హృదయంలోనూ కొలువు తీరావు,...

నన్ను నడిపిస్తున్నావు,
నడక నేర్పిస్తున్నావు....

నిన్ను ఏమని నిర్వచించను ప్రభూ,
ఏమని నిర్వచించను,.....

ఆకాంక్ష నేనయితే, ఆనందానివి నీవు
ఆలోచన నేనయితే, అనుభూతివి నీవు,
నిన్న - రేపుల లెక్కకు అందని అనుభవానివి నీవు,
అమృతత్వానికి నేనిచ్చుకున్న ఆకృతివి నీవు...

మేఘావృతం

- రాగసుధ వింజమూరి, లండన్

నేనో శ్రావణ మేఘాన్ని
నీవో చల్లని చిరుగాలివి
నీ ముసినవ్వుల ఆహ్వానం లేకపోతే
నాకై నేను తొలకరినై రావటం అసాధ్యం
నిరాశగా నిలకడలేని ప్రయాణం సాగించినా
ఆ దరి అంతా ఎడారిమయం
స్పందించటానికి నా మనసు ఆరాటపడినా
స్పృశించటానికి ఓ చల్లని హస్తం ఉండదు
ఆర్ధ్రత కోసం అలమటించే నా అన్వేషణకు
అసలు అంతం అనేదే వర్తించదు
అందుకే నన్ను ప్రతిస్పందించనీయి
ఆప్యాయంగా నన్ను పలకరించు
నాలో దాగి ఉన్న ఉష్ణాన్ని
నీ చల్లదనంతో చెమరించు
నన్ను కరగనీ నీరవనీ

రసరేఖలు

- బచ్చోటి శ్రీధర్

బ్రతుకు దారిలో కంటకప్రాయములగు
చింతలన్ని మరచి యుసుమంత సుఖము
నరయుగలను నీ మృదులచేలాంచలమున
ఒక నిమేషమ్ము తలదాచుకున్న యంత

మనసు పూదోట యందు లేమల్లె పొదల
పరవశమ్మున హాయిగా పవ్వళింతు
చెలియ! నీ యధీనమగు నా చిత్తమందు
నిలచిపోవు నీ పల్కుల తలచుకొనుచు

ఇచట నీవు లేవంచు నేనెరుగలేనో!
సరసనే యున్న నిన్ను నేనరయలేనో!
తేలిపోదు మనఃతరంగాలపైన
ముదమునిచ్చునదీవో! నా హృదయమేనో!

నీ మధురదరహాసముల్ నేర్చినట్టి
నవ్యసుమములు లేజిరునవ్వులొలుక
అలరులన్నింట నీవె యున్నట్లు తోచు
ఇంత యానందమును భరియింతునెట్లు

ఆమని విరిసె నేడు వయ్యారమొలికి
పూల గుండెలు బరువెక్క పులకలెసగి
వలపు వికసించి నీ పాట పాడుకొనగ
ముదము పెల్లుబికెన్ - గొంతు మూగవోయె